

Jak Sluníčko našlo kamarády ve školičce U dvou sluníček

Ludmila Lujková, "Pohádky pod peřinku"

Krásný sluníčkový den, moje milé děti, maminky a všichni zde na Zemi. Jsem tady já, vaše Vyprávěnka, s ranní pohádkou. Pěkně se posadte, cinký linky, zvoní sluníčkový zvoneček a začíná pohádka.

Byla jednou jedna krásná žlutoučká chaloupka na nebičku a v ní vesele žili maminka Slunečnice, tatínek Slunečník a malý chlapeček Sluníčko. Jednou, když se chlapec Sluníčko probudil, tak byl pořad smutný a přemýšlel a přemýšlel. Maminka Slunečnice si toho všimla a zeptala se chlapce Sluníčka co se mu stalo.

„Sluníčko, Sluníčko, copak ti je? Pověz mi to, třeba ti pomůžu.“ Chlapec Sluníčko mamince řekl, že je smutný, protože si nemá s kým hrát. Kamarádi Mráčci jsou na prázdninách a Měsíček taky. Ale když se Sluníčko podívá na Zemi, tak tam vidí spoustu dětí, jak spolu hrají fotbal, koupají se, honí se a pořás se smějí. Maminka Slunečnice se zamyslela a dostala dobrý nápad, víte jaký? Přímo enčo ňuňčo přimasímo slunečnino. Ze nevíte co to je? Já vám budu vyprávět dál.

Zavolala tatínkovi Slunečníkovi (on byl v práci), zda s tím nápadem souhlasí. On na to: „Ano ano, moje chytrá ženo.“ A bylo rozhodnuto. Maminka napekla výborné sluníčkové koláče, do lahvičky nalila sluníčkovou šťávu, zabalila kapesníčky a sluníčkový zvoneček (to kdyby bylo potřeba zavolat tatínka nebo maminku). Zaťukala na dveře v pokojíčku Sluníčka a po vyzvání vstoupila a pravila: „Sluníčko, zde máš baťůžek na cestu a jdi za kamarády na Zemi, dávej pozor na auta, pěkně pozdrav a poděkuj, to si chlapče pamatuj.“

Sluníčko dalo mamince sluníčkovou pusinku a šup, už je na Zemi za chvíli. „Jéje jéje, ta travička je opravdu zelená. A ejhle!“ Sluníčko si kleklo na kolena a uvidělo v trávě ležet něco dlouhého s dírkami. Zvedlo tu podivnou věc a než řekneš „švec“ Sluníčko fouklo do dírky, maličko, a ozval se krásný zvuk: písky písky písk! „Vždyť je to flétnička Píšťalka!“ Hned bylo Sluníčku veseleji, zafoukalo si na flétničku Píšťalku písničku „Travička zelená“.

Jak tak šlo a hrálo, najednou Sluníčko zakoplo a spadlo na zem. Ocitlo se vedle kytary Brnkalky rázem. Sluníčko bylo zvědavé, začalo na strunky brnkat: brnky brnky, až z toho byla veselá písnička „Skákal pes přes oves“. Sluníčko hrálo tuhle písničku, až přišlo před brněneckou školičku U dvou sluníček.

„Co to slyším? To je ale krásný zpěv a hraní!“ Sluníčko skočilo do okénka a ocitlo se ve školičce. Děti když Sluníčko uviděly, hezky pozdravily a začaly zpívat píseň o Sluníčku. Sluníčko je doprovázelo na sluníčkový klavír, který měly ve školičce. Sluníčko samou radostí, že našlo tolik kamarádů, začalo hrát a hrát a hrát, ale také zpívat:

„Sluníčko hřeje, na děti se směje.

Sluníčko svítí den celičký na všechny dětičky.

Dětičky zpívají, Sluníčku mávají.

Ahoj ahoj ahoj Sluníčko, posíláme ti pusinku na líčko.

Ahoj ahoj ahoj Sluníčko!“

Sluníčko se s dětmi už muselo rozloučit, aby mohlo hrát pro všechny dětičky a lidičky. Vyskočilo na nebičko a hrálo celý den. Mamince Slunečnici a tatínkovi Slunečníkovi při obědě mocinka poděkovalo za to, že ho pustili za dětmi na Zemi.

A kde je flétnička Píšťalka a kytara Brnkalka? Přece ve školičce U dvou sluníček. Zvoní, zvoní na sluníčkový zvoneček, cinký linky, cinký linky, ať nám svítí Sluníčko pro všechny děti na světě a celé planetě.

Krásný sluníčkový den vám přeje vaše Vyprávěnka.